

Formanden:

Udenrigsministeren vil få meddelelse om denne beslutning.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 9:

Forslag til folketingsbeslutning om tiltrædelse af Euro-Middelhavsassocieringsaftalen mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Republikken Tunesien på den anden side.

Af udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen).
(Fremsat 2/10 96. Første behandling 8/10 96. Betænkning 22/11 96).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Keld Albrechtsen (EL):**

Så skal gummitemplet svinges endnu en gang, og endnu en politistat skal optages i rækkerne, der nyder EU's anerkendelse. Her er der så tale om Tunesien. Amnesty International har oplyst, at der er tale om en undertrykkende og paranoid politistat, hvor 2.000 politiske fanger tilbageholdes i overfyldte, fugtige fængsler, og hvor tortur tit praktiseres. Det er en sådan stat, man nu blåstempler lige om lidt, når et enigt Folketing bortset fra Enhedslisten godkender disse tilstande.

Hvad har EU konkret gjort for at få løsladt disse 2.000 politiske fanger? Eller er det sådan, at nu godkender man, at sådan er tilstandene i dette land, nu godkender man de krænkelse af menneskerettighederne, som finder sted, nu skal det fejes ind under gulvtæppet, fordi man skal have nogle økonomiske samarbejdsaftaler, som firmaerne i Den Europæiske Union så kan drage fordel af, mens fangerne sygner hen i fængslerne?

Jeg synes ikke, dette her er anstændigt, og derfor har jeg været nødsaget til at bruge Folketingets tid på det, men jeg må jo indrømme, at jeg står her og kæmper en tabende kamp, for jeg kan jo se, at problemet med menneskerettig-

hederne i disse lande aldeles ikke gør noget indtryk på det store og massive flertal her i Folketinget. Det er faktisk ikke rart at se på.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):
Jeg vil gerne understrege over for hr. Keld Albrechtsen, at respekt for de demokratiske principper og for menneskerettighederne er et element i den aftale, der er indgået. Det fremgår helt tydeligt af aftalens artikel 2, og det er i øvrigt et signal til både Marokko og Tunesien om den vægt, som EU tillægger demokratisering og menneskerettigheder.

EU vil kunne rejse alle spørgsmål vedrørende demokratisering og menneskerettigheder under den politiske dialog, som etableres mellem EU og de pågældende lande. Vi vil kunne rejse disse spørgsmål både på ministerniveau og i selve Associeringsrådet. I yderste konsekvens kan suspensionsklausulen, artikel 90, anvendes til at suspendere aftalen, hvis disse principper ikke overholdes.

Lad mig så til sidst føje til om Tunesien specielt, at EU gennem de seneste måneder ved adskillige lejligheder har demarcheret over for de tunesiske myndigheder i forbindelse med behandlingen af ledende oppositionspolitikere. Jeg har selv rejst dette spørgsmål over for den tunesiske udenrigsminister, da han besøgte København i juni måned i år. Tunesien er helt på det rene med den vægt, vi tillægger netop en overholdelse af demokratiske principper og menneskerettigheder.

Det er min vurdering – og det er også et svar til hr. Keld Albrechtsen – at med indgåelse af disse aftaler skaffer EU sig et bedre instrument til at påvirke menneskerettighedsudviklingen i disse lande, end hvis vi ikke indgår disse aftaler. Jeg tror, at det for den politiske opposition i disse lande er en fordel, at der indgås en aftale med EU, som bl.a. indeholder de principper, jeg henviser til.

Keld Albrechtsen (EL):

Konsekvensen af den beslutning, der træffes lige om et øjeblik af et stort flertal, er, at regeringen i Tunesien kan sige til pressen, til befolkningen, at nu har det demokratiske Danmark optaget landets regering i den kreds af demokratiske regeringer, hvis forhold er i orden i et sådant omfang, at de kan være med i det gode selskab. Det er det, det vil blive brugt til.

Så siger ministeren, at i den yderste konsekvens kunne man gribe ind og sætte støtten ud

af kraft. Hvad er den yderste konsekvens? Jeg kan forstå, at den yderste konsekvens ikke er, at der sidder 2.000 politiske fanger under forfærdelige vilkår i fængslerne. Det er ikke den yderste konsekvens; det kan man godt leve med. Er det 10.000 eller 100.000 fanger, der skal tortureres? Hvornår er det opfyldt?

Jeg synes ikke, det hænger sammen. Hvis der var nogen som helst sammenhæng i det, ville man sige: 2.000 fanger under sådanne forhold er 2.000 for mange. Og derfor er betingelserne for at stoppe til stede, ellers er der kun hykleriet tilbage. Det bliver jeg nødt til at sige.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Vedtagelsen af denne aftale er ikke en blåstempling af forfølgelse af politiske modstandere i Tunesien eller andre steder. Jeg vil gerne gentage det, som er kernen i argumentationen, nemlig at i og med, at disse aftaler indgås, skaber EU sig et bedre instrument til at påvirke udviklingen i disse lande i demokratisk retning. Der er ingen blåstempling af forfølgelse af oppositionspolitikere ved at vedtage dette forslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges med 111 stemmer (S, V, KF, SF, RV, FP, CD og DF) mod 4 (EL).

Formanden:

Udenrigsministeren vil få meddelelse om denne beslutning.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Forespørgsel nr. F 23:

Forespørgsel til sundhedsministeren:

»Hvilke oplysninger kan regeringen give om myndighedernes tilsynsforpligtelse, godkendelsesprocedurer og kontrol på sundhedsområdet og om mulighederne for, at fejlopererede hoftepatienter kan få en samlet lægelig og retlig vurdering af deres sager, så de kan få en rimelig kompensation fra samfundet?«

Af Kirsten Jacobsen (FP) og Jan Køpke Christensen (FP).

(Forespørgslen anmeldt 7/11 96. Fremme af forespørgslen vedtaget 19/11 96).

Begrundelse

Kirsten Jacobsen (FP):

Hvordan kan det egentlig gå til, at vi står her i dag med en forespørgselsdebat, der skyldes, at vores offentlige sygehus- og sundhedssystem igen har svigtet så groft, at flere tusinde patienter igen er blevet fejlopereret enten med en uduelig ucementeret protese eller med en cement, der var så ringe, at den løsnede? Det er uforståeligt, fordi vi samtidig rejser verden rundt og praler af det danske hospitalsvæsens høje standard.

Debatten i dag skal derfor dreje sig om samfundets ansvar for hoftepatienternes situation og den behandling, de har været udsat for. Den har ikke alene været smertefuld og forfejlet; den har gjort mange invalide. Endnu flere har været udsat for omoperationer op til flere gange, uden at de derved er blevet væsentlig bedre. Det er en skandale, og i dag må vi have svar fra regeringen på, hvad man har tænkt sig at gøre for at rette op på fortidens synder og for at sikre fremtiden, så vi aldrig mere skal opleve en ny hofteskandale eller en ny blødersag.

Hvad skal der ske af lovændringer, så reserverede til mennesker i det mindste skal godkendes, så forsøg og kliniske test bliver et krav, således at sundhedsmyndighedernes tilsyn og kontrol bliver skærpet? Det forventer vi regeringens svar på i dag. Bortforklaringer har vi fået nok af, men forklaringer om, at man ikke har vidst noget, godtages ikke, for desværre har myndighederne kendt til denne sag alt for længe.

Det er uforståeligt, at der siden 1992 har ligget en rapport i Sundhedsministeriet i forbindelse med de nordjyske hofteskandaler, der i sin kon-